

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoV/9/2016
Identifikačné číslo spisu:	9513100100
Dátum vydania rozhodnutia:	15.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:9513100100.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Martina Piovarsyho a JUDr. Štefana Harabina, v trestnej veci obvineného X. F. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 15. januára 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 16. októbra 2013, sp. zn. PK-1T/15/2013, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 10/2013, a proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 13. mája 2014, sp. zn. PK-1T/15/2013, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. októbra 2014, sp. zn. 1 To 9/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolania obvineného X. F. sa o d m i e t a j ú .

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „súd prvého stupňa“) zo 16. októbra 2013, sp. zn. PK-1T/15/2013, bol obvinený X. F. uznaný za vinného zo spáchania

1/ obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák.,
2/ prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák. a zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák.,
3/ obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák., prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa 294 ods. 1 Tr. zák., zločinu nedovoleného ozbrojovania obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák. a prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák., s poukazom na § 140 písm. c/ Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

1/
dňa 29. júna 2012 v čase okolo 04.50 h v kuchyni rodinného domu, č. d. XXX v obci, B., okres M., nelegálne držanou zbraňou - revolverom zn. ARMINIUS HW 38, ktorý si zabezpečil v presne nezistenom čase pred uvedeným skutkom, v úmysle usmrtiť a zbaviť sa tak svojho veriteľa vystrelil na

Z. M., nar. XX. I. XXXX, pričom ho zasiahol do ľavej temennej oblasti hlavy, v dôsledku čoho došlo k poraneniu jeho mozgu s prerušením riadiacích a regulačných funkcií mozgu s následným zlyhaním centrálného mozgového systému a smrti Z. M.,

2/

v presne nezistenom čase a mieste si bez oprávnenia zabezpečil samonabíjaciu malokalibrovú pušku zn. JW 20, kal. 22 Long Rifle, výrobné číslo 719077, 400 ks nábojov kal. 22 Long Rifle zn. SB, a perkusný revolver zn. F. LLIPIETTA, kal. 36, výrobné číslo XXXXXX, ktoré do dňa 30. júna 2012 prechovával v priestoroch svojho rodinného domu v G. M. č. d. XX, kde boli zaistené políciou počas výkonu domovej prehliadky a súčasne si v presne nezistenom čase a mieste bez oprávnenia zabezpečil revolver zn. Arminius HW 38, kal. 38 Special, s odstráneným výrobným číslom so šiestimi nábojmi kal. 38 Special zn. SB, ktorý na presne nezistených miestach aj prechovával a následne ho dňa 29. júna 2012 ukryl v pivničných priestoroch predajne potravín P. na E. ul. č. X v V.,

3/

dňa 27. novembra 2009 s úmyslom usmrtiť a zbaviť sa svojho veriteľa vylákal Ing. R. S., nar. X. L. XXXX, pod zámienkou vrátenia dlžnej sumy 2.600 000 Sk (86.304,16 €) v presne nezistenom čase po 13.20 h. z V. do obce G. M., okres Y. F., kde ho na presne nezistenom mieste vo vozidle zn. Seat Leon, ev. č. V. XXX D., patriaceho Ing. R. S. pravdepodobne v čase po 14.00 h. usmrtil dvoma výstrelmi do pravej spánkovej oblasti hlavy z doposiaľ nezistenej zbrane kal. 6,35 Browning, ktorú si spolu s najmenej dvoma nábojmi bez oprávnenia zabezpečil v presne nezistenom čase a mieste, telo nebohého ukryl do priestorov garáže na pozemku v obci G. M., okres Y. F., ktorého je spoluvlastníkom a ktorý je vedený na liste vlastníctva č. XXX k.ú. G. M. a následne uvedené motorové vozidlo zn. Seat Leon, ev. č. V. XXX D. v hodnote 12.000 € bez oprávnenia v úmysle zakryť spáchaný skutok dňa 27. novembra 2009 previezol do V., kde ho v presne nezistenom čase pravdepodobne medzi 15.36 h. a 15.53 h. zaparkoval na parkovisku pred predajňou V., na križovatke ulíc Y. a V..

Za to bol obvinenému podľa § 144 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 8 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 47 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody na doživotie, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol obvinenému uložený tiež trest prepadnutia vecí, a to revolveru značky Arminius HV 38; dlhej strelnej zbrane s označením JW-20, kal. 22 LR; krátkej strelnej zbrane s označením kal. 36 0,8 Gr. Max.; projektilu nájdeného vedľa tela v kuchyni; nábojnice zaistenej pri prehliadke iných priestorov v predajni P.; trička s krátkym rukávom modrej farby značky Otto Berg; rukavíc s nápisom Rosignol; igelitovej tašky s obsahom rôznych písomností a vecí a reklamnej tašky s nápisom Activia, ktorých vlastníkom sa stál štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. napokon súd obvinenému X. F. uložil povinnosť nahradiť poškodenej R. M. škodu vo výške 22.2324,40 €, poškodenej B. S. škodu vo výške 32.324,40 €, poškodenému R. S. vo výške 20.000 € a Mgr. U. S. škodu vo výške 20.000 € s tým, že so zvyškom uplatnených nárokov boli skôr menovaní podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázaní na občianske súdne konanie.

O odvolaní obvineného X. F. proti vyššie uvedenému prvostupňovému rozsudku rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 10/2013, takým spôsobom, že podľa § 321 ods. 1 písm. c/, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v časti výroku o vine v bode 1/, vo výroku o treste a výroku o náhrade škody týkajúcom sa poškodenej R., a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. v zrušenej časti vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Súd prvého stupňa vrátenú vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a následne obvineného X. F. rozsudkom z 13. mája 2014, sp. zn. PK- 1T/15/2013, uznal vinným (v skutku č. 1/), zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák. a to na

skutkovom základe už vyššie citovanom.

Pri viazanosti už právoplatným výrokom o vine (v skutkoch č. 2/ a 3/) rozsudku súdu prvého stupňa zo 16. októbra, sp. zn. PK-1T/15/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť v tejto časti v spojitosti s uznesením najvyššieho súdu z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 10/2013, súd obvinenému za to uložil podľa § 144 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 8 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 47 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody na doživotie so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 3 písm. a/ Tr. zák.).

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol obvinenému uložený trest prepadnutia už skôr zmieňovaných vecí, ktorých vlastníkom sa podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. stal štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola zároveň uložená i povinnosť nahradiť poškodenej R. M. škodu vo výške 22.444,40 €. So zvyškom nároku bola poškodená odkázaná podľa § 288 ods. 2 Tr. por. na občianske súdne konanie.

Proti naposledy zmienenému prvostupňovému rozsudku podal obvinený X. F. odvolanie, na podklade ktorého najvyšší súd rozsudkom z 29. októbra 2014, sp. zn. 1 To 9/2014, podľa § 321 ods. 1 písm. f/, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v časti výroku o náhrade škody a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému sám uložil podľa § 287 ods. 1 Tr. por. povinnosť nahradiť poškodenej R. M. škodu vo výške 22.324,40 € s tým, že podľa § 288 ods. 2 Tr. por. menovanú so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Zo strany súdu prvého stupňa bolo najvyššiemu súdu 3. augusta 2016 predložené na rozhodnutie dovolanie obvineného X. F., podané prostredníctvom jeho obhajcu Mgr. U. V. a smerujúce tak proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 16. októbra 2013, sp. zn. PK-1T/15/2013, v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 26. februára 2014, sp. zn. 1 To 10/2013 (vec vedená pod sp. zn. 2 TdoV 9/2016), ako i proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 13. mája 2014, sp. zn. PK-1T/15/2013, v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 29. októbra 2014, sp. zn. 1 To 9/2014 (vec pôvodne vedená pod sp. zn. 2 TdoV 10/2016). Najvyšší súd uznesením z 15. januára 2018, sp. zn. 2 TdoV 10/2016, podľa § 21 ods. 3 Tr. por. per analogiam spojil trestnú vec obvineného X. F. vedenú na najvyššom súde pod sp. zn. 2 TdoV 10/2016 s trestnou vecou obvineného vedenou pod sp. zn. 2 TdoV 9/2016 s tým, že táto bude ďalej vedená pod sp. zn. 2 TdoV 9/2016.

Ako dovolací dôvod dovolateľ uplatnil dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., t. j., že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať ani meniť.

V bližšom písomnom odôvodnení uplatneného dovolacieho dôvodu obvinený poukázal v prvom rade na nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu (s tým, že osobitne označil za nesprávne právne posúdenie jeho konania ako obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák.), keď v tejto súvislosti odkázal i na svoje vyjadrenia, ako aj vyjadrenia svojho obhajcu v priebehu celého trestného konania, z ktorých považuje za zrejmé, že je nevinný. Ako zdôraznil ďalej, bol odsúdený len na základe nepriamych dôkazov, ktoré nepreukazujú to, že skutky, ktoré sú mu kladené za vinu, spáchal on, resp. že by k ich spáchaniu došlo tak, ako bol za to odsúdený.

Podľa názoru obvineného súd tiež nesprávne použil v jeho prípade ustanovenie § 47 Tr. zák., keďže vykonaným dokazovaním neboli preukázané tam stanovené podmienky. Z vykonaného znaleckého dokazovania nevyplýva taký záver, že by u neho bola vylúčená možnosť resocializácie, rovnako tak zistenia súdov vo vzťahu k ostatným dôkazom neodôvodňujú uloženie trestu odňatia slobody na doživotie.

Písomným podaním z 2. januára 2018 obvinený F. doplnil podané dovolanie o dovolacie dôvody uvedené

v ustanovení § 371 ods.1 písm. c/, teda že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu a v ustanovení § 371 ods.1 písm. g/ Trestného poriadku, teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Namietal, že najvyšší súd v rámci odvolacieho konania odmietol doplniť dokazovanie výsluchom znalkyne MUDr. Z. Y. - G., hoci jej výsluch mohol mať podstatný význam pri rozhodovaní o výške trestu, ktorý mu bol uložený.

Dovolací dôvod podľa písm. g/ § 371 ods.1 Trestného poriadku dovolateľ videl v skutočnosti, že znalec PhDr. E. U. PhD v znaleckom posudku hodnotil vykonané dôkazy a robil právne závery, čo je v rozpore so zákonom. Znalca, ktorý mu obsahom znaleckého posudku účelovo poškodil, namietal aj na hlavnom pojednávaní, pretože počas jeho vyšetrenia sa správal spôsobom odporujúcim ustanoveniu § 145 Trestného poriadku (hodil spisy zo stola), keď mu vyčítal, že nepostupuje nestranným a nezaujatým spôsobom.

V ďalšom opakoval dôvody dovolania podané jeho obhajcom, že rozhodnutia súdov sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku vo vzťahu k úkladnej vražde. Žiadal, aby dovolací súd mu dal možnosť na spravodlivý proces v zmysle čl.6 ods.1 Dohovoru.

S poukazom na vyššie uvedené dovolateľ záverom navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 386 Tr. por. rozsudkom vyslovil porušenie zákona, a aby zrušil napadnuté rozhodnutia a podľa § 388 Tr. por. po zrušení napadnutých rozhodnutí vec prikázal súdu prvého stupňa na opätovné znovu prerokovanie a rozhodnutie (v potrebnom rozsahu).

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v rámci svojho písomného vyjadrenia z 19. júla 2016 k podanému dovolaniu (materiálne posúdené ako dve samostatné dovolania) uviedol, že z neho nevyplyvajú také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali naplnenie obvineným uplatneného odvolacieho dôvodu, a preto navrhol, aby dovolací súd podané dovolania podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Právny zástupca poškodených B. S., Ing. R. S. a Mgr. U. S. sa k dovolaniu obvineného vyjadril v podstate v tom smere, že je ho potrebné považovať za paušálne a neodôvodnené, keďže z neho žiadnym spôsobom nevyplyva, ako konkrétne mali konajúce súdy porušiť zákon a v čom konkrétne malo spočívať nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu zo strany súdu.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaniach obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolaní a zistil, že dovolania boli podané proti prípustným rozhodnutiam (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou na ich podanie (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na príslušnom súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že spĺňajú obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a tiež, že obvinený pred ich podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Zároveň však najvyšší súd dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto obe podané dovolania podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

V posudzovanej trestnej veci obvinený, prostredníctvom obhajcu, formálne uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods.1 písm. i/ Tr. por. a v samostatne doplnenom dovolaní aj dovolacie dôvody podľa písm. c/ a g/ § 371 ods.1 Tr.por. Ako z naposledy uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové, napr. potreba doplniť dokazovanie výsluchom znalkyne Y. - G..

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného je potom zrejmé, že tvrdenia dovolateľa smerujúce k tomu, že je nevinný (zo spáchania skutkov, za ktoré bol odsúdený), ako i námietky ohľadne vo veci vykonaného dokazovania stoja zjavne mimo uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 písm. i/ Tr. por., ako i akéhokolvek iného uplatniteľného dovolacieho dôvodu, a preto nie je potrebné sa nimi bližšie zaoberať.

Pokiaľ ide o namietané právne posúdenie konania obvineného, tak k tomu najvyšší súd uvádza iba toľko (odhliadnuc od toho, že obvinený konkrétne neuviedol, v čom malo nesprávne právne posúdenie spočívať), že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnou kvalifikáciou vykonanou zo strany súdov nižšieho stupňa.

Vo všeobecnosti sa žiada na danom mieste podotknúť, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje potom naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd pritom opätovne zdôrazňuje, že konanie X. F. bolo subsumované pod správne skutkové podstaty.

Ako už najvyšší súd uviedol vyššie, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, (teda ani súdmi ustálené hodnotenie znaleckého posudku znalca U.) a

ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Z tohto pohľadu je teda potrebné hodnotiť i argumentáciu dovolateľa, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané podmienky uvedené v ustanovení § 47 Tr. zák., ako irelevantnú z pohľadu dovolacieho konania.

Dovolanie obvineného priamo i v skrytej forme smeruje najmä ku skutočnosti, že mu bol uložený trest na doživotie, preto považuje dovolací súd za potrebné v danom smere poukázať na príslušnú časť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu z 29. októbra 2014, sp. zn. 1 To 9/2014, v ktorej sa tento riadne vysporiadal s otázkou splnenia podmienok pre uloženie trestu odňatia slobody na doživotie u obvineného. K uvedenému záveru pritom odvolací súd dospel nielen na základe výsledkov znaleckého dokazovania (k tomu sa podrobne vyjadril i súd prvého stupňa v odvolaní napadnutom rozsudku), ale i s odkazom na následok, ktorý bol konaním obvineného spôsobený, keď navyše poukázal na jeho neschopnosť vyjadriť ľútosť (prejaviť súcit), ako i to, že neustále popieral svoje skutky napriek prevažne usvedčujúcich dôkazov. Všetky tieto skutočnosti vo svojom súhrne podľa názoru súdov nižšieho stupňa nasvedčovali tomu (ako už bolo viackrát zdôraznené, uvedené závery dovolací súd nemôže akokoľvek preskúmať), že u obvineného X. F. nie je nádej na nápravu trestom kratšieho trvania.

S poukazom na vyššie uvedené preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.